

jø og den nære familie. Der er ganske vist sager, hvor det er velbegrundet, men det er modsat svært at forstå, hvorfor vi har været så tilbageholdende, hvor intet i sagen taler imod at anvende det nære netværk. Derfor mener vi i SF, at vi med det forbehold vil støtte den del af forslaget.

Anden del af forslaget drejer sig om at tilbyde forældre en handleplan. Det forekommer også at være velbegrundet, al den stund at det i 97 pct. af anbringelsesagerne er forældrenes forhold, der er årsag til, at børnene anbringes. Der er god grund til større fokus på familien som en helhed. Handleplanen kan rette sig mod behandling, uddannelse, boligforhold, støtte i hjemmet m.v. Det er også en god idé, som vi gerne vil støtte.

Tredje del af forslaget er tilbud om en plan til at støtte forældrene, inden der træffes en beslutning om anbringelse. Med det forbehold, at der indimellem er nødvendige akutanbringelser, hvor det af hensyn til barnets sundhed og udvikling kan være nødvendigt at handle hurtigt, giver det ikke SF nogen yderligere problemer.

Men det er også vigtigt for SF at tilføje, at det er tankevækkende, at mens vi behandler dette forslag, sker der store ændringer på anbringelsesområdet. En række kommuner fører i dag en langt mere restriktiv anbringelsespraksis end tidligere begrundet i den stramme økonomi og grundtakstmodellens indførelse.

Faren er den nærliggende, at nogle af de børn, der har allermost brug for hjælp, svigtes af økonomiske årsager. Det er i dag den vigtigste debat på anbringelsesområdet, at det lige nu er ved at blive ødelagt.

Vi støtter hovedintentionerne i Kristeligt Folkepartis forslag.

Kl. 18.40

Kim Sejr (RV):

Det Radikale Venstre er positivt stemt over for intentionerne i beslutningsforslaget. Vi taler tit og ofte om anbringelser, især om, hvordan vi sikrer den gode anbringelse, og i mindre grad taler vi om at sikre den gode hjembringelse, for det er og bliver jo ikke noget mål i sig selv at få anbragt et barn uden for hjemmet. Det har store omkostninger, såvel menneskelige som økonomiske, og når vi gør det, er det på grund af barnets tarv. Sådan skal det fortsat være.

Vi skal bare også huske på, at den allerbedste løsning for barnet faktisk er at have sin familie. Har forældrene helt eller delvis mistet deres forældreomsorgsevne, må en vigtig del af indsats-

sen bestå i at hjælpe forældrene, så de kan genvinde deres forældreevne. Det bliver selvfølgelig også gjort i mange kommuner, men desværre er der fortsat tal, der viser, at det kun er fire ud af ti forældre, der rent faktisk har fået støtte i forbindelse med en anbringelses sag.

Det er også barnets tarv, vi har haft i tankerne, når vi har haft lovforslag nr. L 138 om selvstændig handlekommune for barnet under behandling. Uanset hvor forældrene flytter hen, vil behandlingen af barnet altid finde sted i den kommune, hvor barnet oprindeligt blev anbragt, for at sikre en kontinuerlig indsats i forhold til barnet – igen barnets tarv.

En af betænelighederne var, som jeg også har nævnt før, at det alt andet lige vil blive svære at få gennemført et forpligtende samarbejde med forældrene. Det vil nemlig kræve rigtig meget samarbejde mellem to kommuner for at sikre sådan en dialog, nemlig den kommune, hvor barnet opholder sig, og den, hvor forældrene opholder sig. Det er en stor udfordring at få sådan et forhold til at fungere.

Pointerne i beslutningsforslaget om de forebyggende handleplaner er, at det kan være med til at rette op på det, dels ved at få gjort indsatsen i forhold til forældrene mere konkret og forpligtende og dels ved at åbne op for, at der er andre i den nærmeste familie, der kan inddrages i løsningen af problemerne.

Det er og bliver et sundt princip, at man altid forsøger at løse problemerne så tæt ved problemets kilde som muligt og med så lidt vidtgående midler som muligt.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil spørge hr. Kim Sejr, om man kan forestille sig, at der udarbejdes en handleplan for et barn, uden at familiens forhold bliver diskuteret, og uden at familiens forhold bliver inddraget. Det er, som om debatten i dag fungerer på den præmis og det vilkår, at familiens forhold overhovedet ikke bliver behandlet inden for den lovgivningsramme, vi har i dag.

Efter Venstres opfattelse, har vi paragraffer nok, vi har lovgivning nok. Det drejer sig om at få gjort praksis bedre.

(Kort bemærkning).

Kim Sejr (RV):

Det er jeg lidt uenig i. I den ganske korte tid jeg har haft i Folketinget, hvor jeg har haft lejlighed til at stifte bekendtskab med institutioner, hvor